EEN SPECIALE
UITGAVE VAN

DOLF STAAL

4. Avontuur in Parijs

Na enigszins op verhaal te zijn gekomen van zijn avonturen in Beiroet, vliegt Dolf met een K.L.M.-vliegtuig terug.

Aan boord wordt hij door een charmante stewardess danig verwend. Hij is blij — na twee weken — weer eens een Hollands maal te krijgen.

Bij een tussenlanding in Nice stappen er verschillende nieuwe passagiers in. Zijn nieuwe buurman blijkt een landgenoot te zijn, want hij leest een Nederlandse krant.

Al spoedig zijn zij in een geanimeerd gesprek gewikkeld. De nieuw aangekomene stelt zich voor als Wilmans.

„Natuurlijk", lacht Dolf, „nu herken ik U. Ik heb veel foto's van U gezien, U bent toch Wilmans, die voor de voetbalclub „Bordeaux" speelt?"

„Inderdaad", spreekt de bekende sportman. Op het vliegveld van Parijs nodigt hij Dolf uit enkele dagen te blijven, zodat hij de daarop volgende dag de belangrijke wedstrijd

tussen „Bordeaux" en „Liberté" kan zien. Dolf is natuurlijk dol gelukkig met deze uitnodiging en een uurtje later lopen zij samen

door Parijs. Vooral de Franse beweeglijke politieagenten hebben zijn volle belangstelling. 's Avonds bezoeken zij de Sacre Coeur en hebben een schitterend panorama op Parijs.

In Saint Germain des Prés strijken zij neer op het bekende terras van „Les deux magots", de verzamelplaats van allerlei excentrieke kunstenaars.

Toch valt het Dolf op, dat Wilmans niet erg schijnt te genieten van de Franse sfeer. „Hebt U plankenkoorts?", vraagt hij lachend.

„Ik maak mij inderdaad ongerust", bekent Wilmans, „en niet zonder reden. Onze club heeft de laatste tijd vreemde dingen meegemaakt.

Voetbal is hier in Frankrijk „business" en er zijn enorme sommen mee gemoeid. Ongure elementen deinzen niet terug voor gemene practijken, als ze daar een paar millioen francs mee kunnen verdienen.

Vooral de wedstrijd, die wij morgen moeten spelen, is erg belangrijk, omdat de winnende club tevens landskampioen wordt. Vooral de „bookmakers", die weddenschappen afsluiten, kunnen met deze wedstrijd kapitalen winnen

...of verliezen. Ik ben ervan overtuigd, dat de een of andere bende alles in het werk stelt om ons te laten verliezen. Bij de vorige wedstrijd hebben wij met moeite een gelijk spel uit het vuur kunnen slepen, omdat er jeukpoeder

in onze shirts was gestrooid. Da's heus geen pretje! En twee weken geleden tegen Lyon hebben wij de nacht ervoor niet kunnen slapen, omdat er een enorme lekkage in ons hotel was. Ik vertrouw het niet . . .

Volgens mij zit iemand ons dwars, maar kom, het is al donker geworden, laten wij naar ons hotel terug gaan."

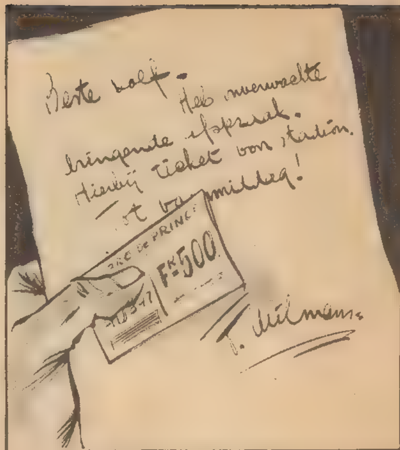
„Kunt U niets doen tegen die boeven?", vraagt Dolf, als zij naar het hotel terugwandelen. „Ik zou niet weten hoe! We weten niet, wie onze vijand is en we hebben geen enkel bewijs".

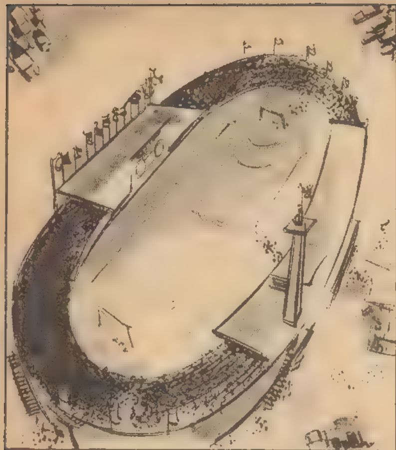
Vanuit zijn hotelkamer kijkt Dolf neer op het nachtelijke Parijs en denkt na over wat Wilmans hem heeft verteld. Als er morgen maar niets mis gaat . . .

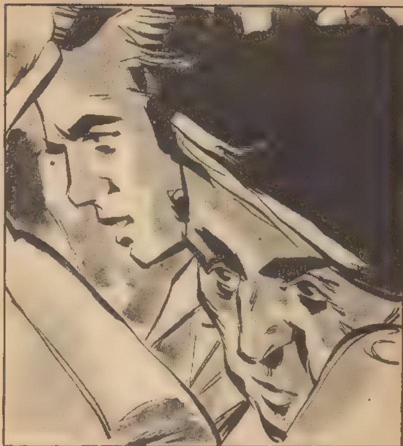
Bij het ontbijt is Dolf alleen. Er ligt een briefje van Wilmans op zijn tafeltje. Dat verwondert hem.

„Heb onverwachte dringende afspraak", leest Dolf. Vreemd, dat Wilmans daar gisteren nog niets van wist. Wat zou dat voor een afspraak kunnen zijn?. . .

Om 2 uur komt Dolf bij het enorme stadion aan. 60.000 enthousiaste Fransen wachten in spanning op de beslissingswedstrijd „Liberté—Bordeaux".

Klokslag kwart over twee hollen de beide elftallen het veld op. Gespannen kijkt Dolf toe. Wilmans, de midvoor van „Bordeaux" is er NIET bij!

De afwezigheid van Wilmans heeft het moreel van „Bordeaux" aangetast. Hun spel is beneden het normale peil en na twintig minuten ontstaat er een gevaarlijke

schermutseling voor het doel van „Bordeaux". Met een schitterende kopbal jaagt de links-binnen van „Liberté" het bruine monster in het net. 1—0 voor „Liberté".

De stand blijft zo tot tien minuten voor het einde. Met een handige schuiver weet de midvoor van ,,Liberté" dan voor de tweede keer de keeper van ,,Bordeaux" te passeren.

Met een 2—0 nederlaag van ,,Bordeaux" eindigt de wedstrijd en Dolf ziet verslagen toe, hoe de spelers van de verliezende club met hangende hoofden het veld verlaten.

In zijn hotelkamer wacht hij de terugkamst van Wilmans af. „Er is hièr iets aan de hand", mompelt hij . . .

Eerst om 10 uur komt Wilmans in het hotel terug. Hij is totaal overstuur en lijkbleek . . . „Wat is er gebeurd?", vraagt Dolf nieuwsgierig.

„Ik wou, dat ik het zelf wist. Vanmorgen werd ik opgebeld. De man aan de andere kant zei, dat hij een der spelers van „Liberté" was en dat hij mij dringend moest spreken.

Wij maakten een afspraak in een kleine bistro bij de Boulevard Raspail, Marius heette het, en om half negen ging ik daar heen.

De betreffende man was er nog niet. Ik bestelde een koffie, dronk ervan, kreeg het vreselijk benauwd en moest met een taxi teruggaan. Verder kan ik mij niets herinneren. Ik moet in die taxi flauw gevallen zijn.

Vanavond om een uur of zeven kwam ik bij. Ik lag in een greppel, ongeveer vier kilometer van Parijs". „Ze hebben iets in Uw koffie gedaan", schreeuwt Dolf.

„Wat gaat U nu doen?". „Niets. Ik ga naar bed", zegt Wilmans vermoeid. Ik heb barstende koppijn. Tot morgen, Dolf".

Tot diep in de nacht denkt Dolf na over het vreemde avontuur van Wilmans. Eerst na twee uur stapt hij in bed, maar dan is zijn besluit genomen.

De volgende morgen gaat hij op weg naar café „Marius". „Ik wil wel eens weten of dat zuivere koffie is!", denkt hij.

Marius blijkt een klein cafétje te zijn. Ondanks het vroege uur staan er al tamelijk veel klanten voor de toonbank.

„Niet bepaald de elite van Parijs", denkt Dolf, als hij de ongure types ziet, die hem nieuwsgierig opnemen.

Hij bestelt een koffie bij de baas, maar gebruikt er niets van. Een gewaarschuwd man telt voor twee! „Kent U misschien een zekere Wilmans?", vraagt hij terloops

aan de kastelein. „Het is een landgenoot van mij en ik had een afspraak met hem". „Nooit van gehoord", bromt de dikke barman. Terwijl Dolf zijn geld zoekt, gluurt hij opzij

in een spiegel en ziet dat de kastelein een teken geeft aan de klanten en veelbetekenend op hem wijst. Dolf begrijpt niet de bedoeling van deze pantomieme,

maar hij weet genoeg. Die vette kroegbaas moet hij eens goed in de gaten houden! Met een „Au revoir" neemt hij afscheid en door de spiegelende glazen van zijn zonnebril ziet hij hoe twee mannen hem nakijken.

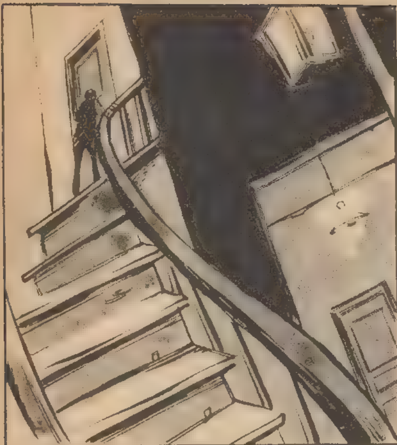
Hij zegt nog niets van zijn ontdekking tegen Wilmans, omdat deze nog met zware hoofdpijn in bed ligt. 's Avonds gaat hij opnieuw naar „Marius". In een nauw steegje betrekt hij de wacht.

Zijn geduld wordt wel lang op de proef gesteld, maar eindelijk om 2 uur 's nachts ziet hij de dikke baas met een zijner klanten de bistro verlaten.

Voorzichtig schaduwt hij de beide mannen tot zij in de Rue de Vaugirard een huis binnengaan. Er brandt slechts één licht op de tweede etage.

Het is een grote huurkazerne, waarvan de voordeur dag en nacht open staat. Snel glipt Dolf naar binnen en sluipt onhoorbaar naar de tweede etage.
Vrouwe Fortuna is met hem, want ook hier staat de deur open.

Zonder er lang over na te denken duwt hij de deur verder open open en gaat, op zijn tenen lopend, de flat in. Aan het eind van de gang staat een deur op een kier. Hij hoort stemmen.

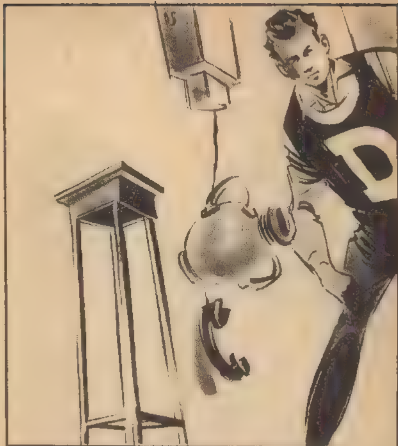
Hij herkent de vette kroegbaas en twee ,,klanten", die hij deze morgen al in het café had opgemerkt. Een van hen, een grote kerel met een enorme,bos haren, telt een grote stapel geld.

,,Da's voor jou, Jean", gromt hij, ,,je hebt goed werk geleverd. Weet je zeker, dat die Wilmans je niet heeft herkend, toen hij in die taxi stapte?"...

Dolf weet nu genoeg! Hij heeft het bewijs te pakken. In de gang hangt een wandtelefoon. Snel maakt hij een plan. Hij neemt de haak op en op fluisterende toon

vraagt hij verbinding met het hoofdbureau van politie. „Hallo!", antwoordt een stem aan de andere kant. „Een belangrijke kwestie. Wilt U even luisteren"... Op dat moment maakt hij een onverwachte beweging,

waardoor een grote vaas op de grond in stukken valt. Bijna op hetzelfde moment staan de drie boeven in de deuropening. „Da's die snotneus van vanmorgen", schreeuwt de krullebol. „Wat mot je hier?"

„Jullie hebben Wilmans verdoofd", schreeuwt Dolf. „Zo mannetje! Deze wetenschap zal je duur komen te staan. We zullen jou ook eens verdoven, maar dan voor langere tijd", grauwt de kerel en snelt op Dolf af.

Op het juiste moment smijt Dolf hem echter het hoge tafeltje voor de voeten, zodat de reus zijn evenwicht verliest.

„Kom maar bij me", lacht Dolf. „Ik heb hier nog wat voor je!" en meteen geeft hij de kerel een flinke por in zijn maag.

Als een zak zand valt de kerel met een doffe klap op de grond en blijft na deze onverwachte kennismaking met de soliede eiken planken roerloos liggen.

Maar de dikke komt zijn maat te hulp. Plotseling pakt hij Dolf van achteren om zijn middel. „Daar heb ik een aardige jiu-jitsu-greep voor", lacht Dolf.

„Kijk, mijn rechterbeen voor het jouwe, dan pak ik je vast met beide handen en druk tegelijk met mijn rechterbeen op je knie. Of je breekt je been, of je tuimelt achterover."

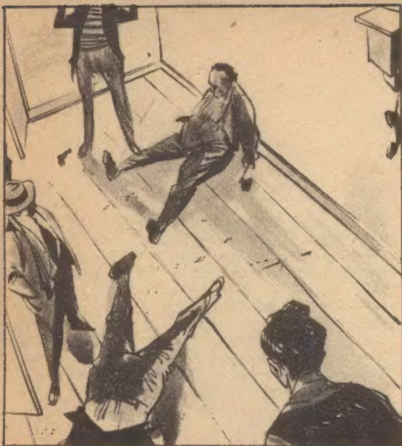
De dikke gaat accoord met de laatste mogelijkheid. „Nou is het afgelopen met je grapjes", schreeuwt nummer 3 en richt zijn revolver op Dolf.

Er klinkt een doffe dreun . . . maar het is niet het wapen van de boef, dat is afgegaan. Deze schreeuwt van de pijn en heeft zijn revolver laten vallen.

Dat moest hij wel, want twee rechercheurs van de Parijse politie staan in de deuropening. Een van hen heeft het wapen uit zijn hand geschoten.

„We zijn geloof ik net op tijd, jongeman", spreekt de voorste rechercheur, terwijl hij de gang op loopt. „Aardig spelletje", bromt hij, „dat heb je goed gedaan, jongen.

Wij bleven na je telefoongesprek aan de lijn en konden precies horen wat er hier gebeurde. We bemerkten al spoedig, dat het ernstig genoeg was om zelf eens te komen kijken".

„Ja", antwoordt Dolf, „de boeven hadden er geen erg in, dat ik de hoorn van de telefoon niet op de haak had gelegd. Ik moest deze truc toepassen om U het bewijs te leveren. Enfin, U hebt alles kunnen horen".

En dit, mijn beste lezers, is weer het einde van mijn avontuur in Parijs. De volgende morgen stonden de kranten vol over het voetbal-schandaal. Heel Parijs stond op zijn kop. De wedstrijd „Bordeaux—Liberté" werd gediskwalificeerd en een paar dagen later overgespeeld . . . met Wilmans. Deze wedstrijd werd door Bordeaux met 3—1 gewonnen, waarmee deze club tevens landskampioen werd. De volgende dag nam ik afscheid van Wilmans en nam het K.L.M.-toestel voor Amsterdam.

So long!

Deze reeks spannende AVONTUREN van DOLF STAAL bestaat uit ZES deeltjes. Ze worden zolang de voorraad strekt GRATIS door Uw SPAR WINKELIER bij aantrekkelijke aanbiedingen beschikbaar gesteld.

Kopen bij de Spar is sparen bij de koop

10% VOORDEEL **100% KWALITEIT**